rubla. Wiimaks on minu jämeda kepi sees kolm rulli, igas rullis 100 tukatid, mis ka minu omadus on.

Seda waranduſt olen mina uſinuſe ja kokkuhoidmiſega korjanud. Siiski, kellele ſeda järgi jättan? Minu naene ja minu lapſed on ſurmaga mulle ette läinud! Kui kaugelt minu ülejäänud ſugulaſed õiguſt minu waranduſe päále ſaawad, wõib järeltulewaſt näha ſaada.

Nüid on mõni kakskümend aastad tagaſi, kui mina kibedad häda tundſin; mina olin oma ſauna ja tükikeſe põllu päále 160 rubla wõlgu, kahe pääwa aja ſees pidin ſeda raha ära maksma, ſellewastu oleks minu wäike warandus riiſutud ſaanud.

Kuſt ſeda hulka raha wõta? Sull on üks rikas wend, üks rikas õde, need ſaawad ſind aitama! üteldi mulle.

Nüid läkſin mina esmalt õe, rikka „ſuſi" perenaeſe juure.

Kui tema minu palwet kuulnud oli, wiis ta mind oma linaſeriide kambri. Sääl olid jämedad ja peenikeſed kangad, mehe kõrguſeni üles laotud, kirstud ja kastid täistopitud.

„Waata ſiia" hüüdis ta minule; on ſee üks linaſeriide kammer, kudas ta ühes talus kui meil, peab olema? Kõik puudub, laua-kui ſängi linad, ſuured ja piſukeſed, ja ſääl palud ſina weel minu käeſt 160 rbl. laenuks?!

Mina tahtſin ära minna. — „Ilma ſõõmata ei tohi ſa mitte ära minna!" karjus ta ja tõttas ruttu köögi. Kähku küll tõi ta kauſikeſega leiba-leent — ilma munata.

Säält läkſin wenna, wiljakaupleja juure.

Mina trehwaſin teda, juſt ſiis kui ta palwetajale 10 rubla andis. „Kas ſa mitte ei näinud?" hüüdis ta minu poole, kui mina oma palwe talle ette panin. Otſe praegu olen mina 10 rubla, „igaweſe küündla" eeſt kirikuſe annud. — Täna pean weel „Liiwa-augule" ära maksma. Üks ſõiduriiſt on ſääl ſaada, kaks kõrwi hobuſt ja üks peenike wanker ſinna juure, maksawad 600 rubla. Mina ei pruugi neid küll mitte, aga oma

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1892, lk. 23